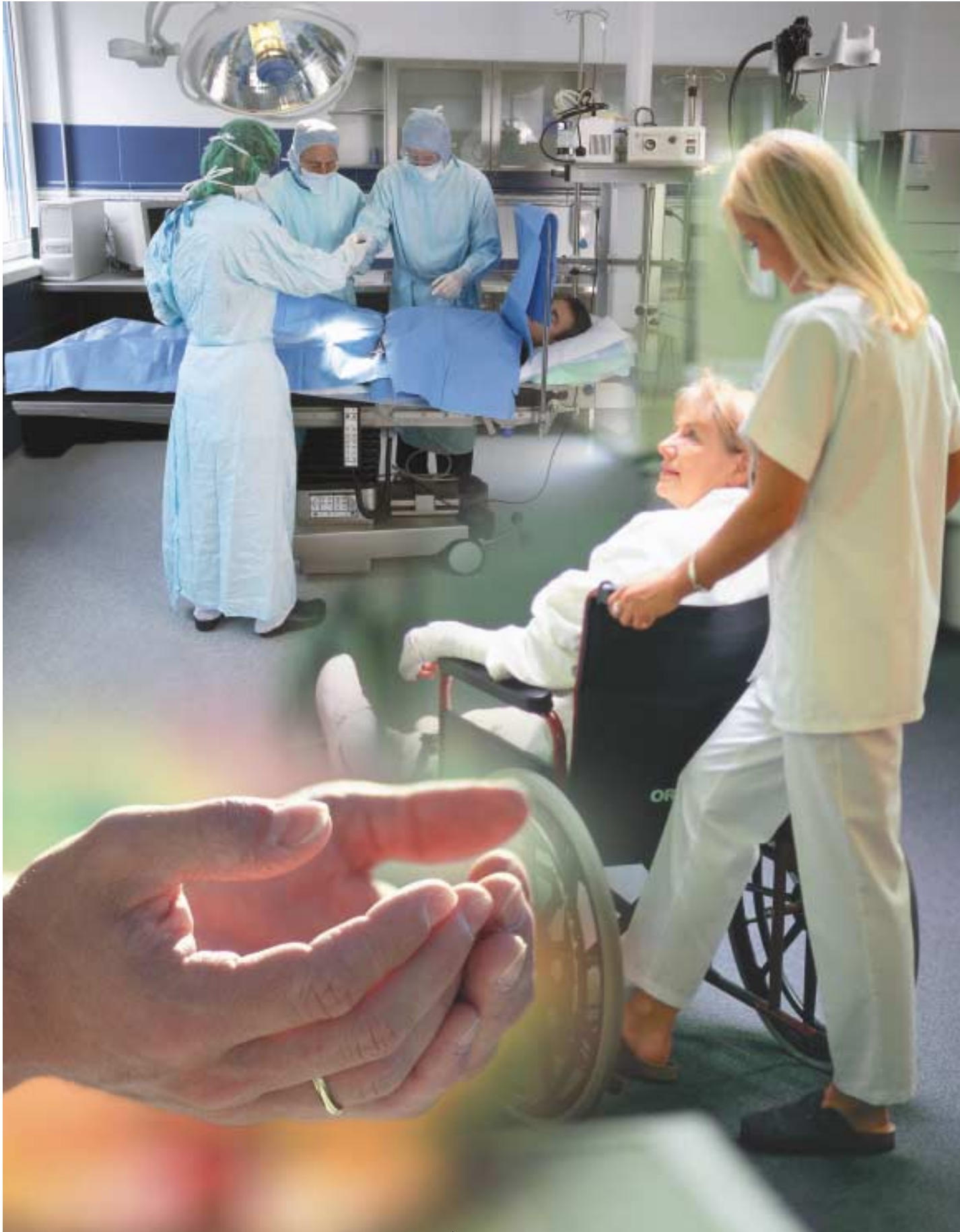
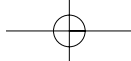

PROMISIUNEA VINDECĂRII LUI DUMNEZEU

Cum stau lucrurile cu credința, rugăciunea și medicii?

Într-o luni de dimineață – tocmai ce ajunseseam în biroul meu de la biserică – am primit un telefon de la o doamnă, care povestea cu bucurie: „Doar ce am aruncat la gunoi prescripțiile medicale pe care le-am primit și am acceptat o vindecare prin credință!”

Am felicitat-o pe această scumpă doamnă pentru că vroia să își pună încrederea în Dumnezeu și, în încheiere, am rugat-o cu dragoste, dar insistent, să își ia din nou medicamentul și să continue să respecte prescripțiile medicale. Apoi am discutat despre relația potrivită dintre credință, rugăciune și medici.

În timpul convorbirii, partenera mea de discuții din acea dimineață de luni mi-a pus niște întrebări pe care vreau să vi le împărtășesc în paginile următoare. Să începem cu o analiză a ceea ce este credința.

Ce este credința?

Găsim o definiție a credinței în Evrei 11.1: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”. Augustin, părintele bisericii din secolul al IV-lea, a exprimat lucrurile foarte simplu: „Ce este credința, dacă nu ceea ce consideri adevărat fără să vezi?”

Conform Romani 10:17, credința se întemeiază pe Cuvântul lui Dumnezeu. Ea începe cu Biblia, care poate să dea naștere la credință printre ascultători.

Credința are și *pretenția* sa: trebuie să crezi că Dumnezeu este și să crezi că El răsplătește pe cei care-L caută (Evrei 11:6). Fără credință este imposibil să Îi plăci lui Dumnezeu.

Modelul de credință al lui Pavel din 2 Corinteni 5:7 spune: „pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere...” Când luminile sunt stinse și ceața se apropie,

navigăm prin viață cu ajutorul instrumentelor de control. Biblia este busola noastră și noi o urmăm prin credință, oriunde ne conduce.

Evrei 4:2 zugrăvește *puterea* credinței. Cuvântul lui Dumnezeu nu trebuie să fie doar auzit, ci să fie legat de credință, ca să aducă folos.

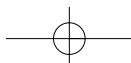
Datoria credinței este de a trăi în ea. „Deoarece în ea este descoperită o dreptate a lui Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: ‘Cel drept va trăi prin credință’” (Romani 1:17). Credința ar trebui să ne caracterizeze și să ne marcheze viața.

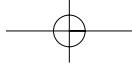
Exprimat mai simplu: credința ia de bună voie mâna Cuvântului lui Dumnezeu și îi permite să ne călăuzească prin viață – de-a lungul drumurilor întunecate și complicate, precum și prin părțile ușoare și simple ale existenței. Credința Îl crede pe Dumnezeu pe Cuvânt și ascultă în tăcere. Dacă noi facem cumva mai puțin decât atât, avem astfel o credință mică. Dacă depășim asta, suntem, în cel mai bun caz, aroganți și, în cel mai rău caz, hulitori de Dumnezeu și îi ducem pe ceilalți în rătăcire.

Cum se poate măsura credința?

Credința se măsoară în toli sau în metri? Sau în livre ori litri? Deși asta poate să sune absurd, este totuși important să știm cum măsoară Dumnezeu credința. Când cineva spune: „Doamne, Te rog să îmi dăruiești o credință mai mare” – cât înseamnă „mai mult”? Câtă credință ajunge?

Sfânta Scriptură nu ne indică nicăieri o unitate de măsură pentru credință. Mult mai mult, credința este doar descrisă. Luați seama la cum laudă Domnul credința sutașului în Matei 8.10: „Când a auzit Isus,

S-a mirat și a zis celor ce veneau după El: 'Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare'. " Isus descrie credința bărbatului respectiv ca fiind „mare“. El a avut aceeași reacție și în cazul femeii canaanite în Matei 15:28: „O, femeie, mare este credința Ta.“

Cum a muștrat Isus, dimpotrivă, lipsa credinței? El a replicat destul de frecvent: „*Puțin credincioșilor*“ (Matei 6:30; vezi și 8:26; 14:31; 16:8). Când ucenicii au încercat în Matei 17:19-20 să alunge un demon, nu au reușit și L-au întrebat pe Isus care a fost motivul. El i-a muștrat din cauza „credinței lor mici“ și a continuat: „... dacă aveți credință cât un grăunte de muștar... nimic nu vă va fi imposibil.“

Ce a vrut Isus să spună prin aceasta? Pur și simplu că nu este vorba despre mărimea credinței (grăunțele de muștar era cea mai mică sămânță din Palestina – Matei 13:32), ci mult mai important este unde și sub ce condiții are loc semănarea. Dacă Dumnezeu este singurul obiect al credinței noastre, toate lucrurile ne sunt posibile, pentru că toate lucrurile sunt posibile la Dumnezeu, în care este semănată sămânța credinței (Matei 17:20; Marcu 9:23; Luca 18:27). Cu toate acestea, *voia lui Dumnezeu* este factorul controlator cu privire la ce vrea El să facă pentru și prin noi.

Singurele cerințe pentru credința noastră sunt: 1.) să nu depindă de vedere (2 Corinteni 5:7); 2.) să fie fără îndoială (Iacov 1:5-8); 3.) să țină cont de faptul că la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile (Matei 19:26) și 4.) să fie mulțumită să lase voia Lui să domnească (1 Ioan 5:14).

Ocazional, credința personală nu este necesară nici măcar pentru vindecare. Lazăr, fiica lui Iair și fiul văduvei nu erau capabili să arate credință și totuși au fost înviați din morți.

Uneori Hristos a vindecat când altcineva decât persoana suferindă a arătat credință. Cine afirmă că o persoană nu a fost vindecată din cauza lipsei proprii de credință, nu ține cont de tot adevărul. Câteodată, Isus a lăudat credința suferinzilor, dar aproape niciodată credința nu a fost o caracteristică remarcabilă sau necesară a slujbei Sale de vindecare.

Faptele Apostolilor și toate Epistolele sunt în concordanță cu ceea ce ne este prezentat în Evanghelii, și anume: credința nu era necesară pentru vindecare. Vedeți Iacov 5:15, unde se cere credința bătrânilor, nu credința bolnavului.

Uneori, credința bolnavului a fost evidențiată, atât în Faptele Apostolilor, cât și în Evanghelii (Fapte 3:16; 14: 8-10). Dar cel mai adesea, nu a fost nevoie de credința personală a persoanei chinuite. Nici în Vechiul Testament credința nu este amintită drept o condiție pentru vindecare. Naaman, sirianul refractar, este un exemplu clasic în acest sens (2 Împărați 5:1-14).

Și acum să ne gândim la întrebarea strâns legată de acest fapt; de câtă credință are nevoie o persoană ca să fie mântuită? Dacă bolnavul ar avea aceeași credință pe care a avut-o spre mântuirea sa și s-ar încrede în modul de acțiune al lui Dumnezeu, coresponzător cu voința Sa, fără să țină seama de rezultat, atunci ar fi o persoană a credinței.

Ceea ce definește „credința mare“ *nu este mărimea credinței*, ci, mult mai mult, *persoana pe care se bazează complet credința*. Nicăieri în Scriptură nu găsim pe cineva care să fie îndemnat să își măsoare credința. Un om fie crede, fie nu crede. Nu există cale de mijloc. Noi trebuie să credem că Dumnezeu face totul corect – spre binele nostru și, ceea ce este mai important, spre slava Sa.

Deoarece rugăciunea este reacția naturală a credinței față de Tatăl nostru ceresc, să ne îndreptăm acum atenția asupra rugăciunii.

Cum ar trebui să mă rog?

Rugăciunea urmărește un model de bază. Mai întâi este **mărturisirea** – „Eu singur nu pot.“

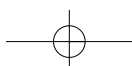
„*Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți să aduceți rod, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce mult rod; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic*“ (Ioan 15:4-5).

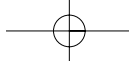
Rugăciunile care aduc rod încep mereu cu recunoașterea faptului că Dumnezeu ne vede drept niște făpturi neajutorate, dacă suntem despărțiți de Isus Hristos. Cu cât recunoaștem mai devreme acest adevăr umilitor, cu atât mai repede ne dăm seama de intențiile lui Dumnezeu cu noi.

Apoi vine **ascultarea**. Noi trebuie să ne subordonăm dorințele noastre Mântuitorului nostru suveran.

Când Isus i-a învățat pe ucenici să se roage, le-a spus: „*facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ!*“ (Matei 6:10). Și când El era în luptă mare în grădina Ghetsimani, cuvintele Sale au fost: „*Însă nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu*“ (Matei 26:39). Rugăciunea noastră ar trebui să fie precum cea a Mântuitorului nostru: „Doamne, fie ca voia mea să fie mereu subordonată voii Tale.“

Așa ajungem la al treilea pas – **predarea în mâna lui Dumnezeu**. Isus ne-a dat un exemplu rugându-Se: „*Tatăl nostru care ești în ceruri...*“ (Matei 6:9). Deoarece adesea nu știm cum trebuie să ne rugăm, Duhul Sfânt intervine pentru dorințele noastre (Romani 8:26). Putem ști cu încredere că Dumnezeu este capabil „*să facă nespuse mai mult decât toate câte cerem noi*“ (Efeseni 3:20).

Gândiți-vă la acest aspect al naturii atotputernice a lui Dumnezeu: putem să cerem dincolo de capacitatea noastră omenească, și totuși, în rugăciunile noastre, nu am epuizat nici măcar un procent din ceea ce poate Dumnezeu să facă. Aceasta este nădejdea noastră cerească, atunci când ne aducem cele mai mari necazuri la tronul harului Tatălui nostru (Evrei 4:16).

Al patrulea pas este adesea cel mai dificil – **să îl așteptăm pe Dumnezeu.**

Acest timp al așteptării, din momentul în care L-am rugat pe Dumnezeu, până la răspunsul Lui, poate să ne pară o veșnicie. Din când în când, am vrea să strigăm: „Doamne, Te rog, grăbește-Te! Nu mai pot să aștept!“ Totuși, parabola judecătorului nedrept și a văduvei nevoiașe (Luca 18:1-8) ne arată că ar trebui să ne rugăm continuu și să nu ne pierdem curajul dacă Dumnezeu nu ne răspunde imediat.

Până la urmă, Dumnezeu ne dă un răspuns. Cred că Dumnezeu răspunde mereu la rugăciuni. Răspunsul Lui poate să fie „Da“ sau „O altă cale“.

Uneori Dumnezeu reacționează în timp ce ne rugăm. Spre exemplu, Petru a fost eliberat într-un mod minunat de lanțurile și păzitorii romani, în timp ce adunarea din Ierusalim se ruga (Fapte 12:5-17). Altă dată, Dumnezeu alege „un ocol“, ca în cazul lui Hristos Însuși. În loc să îl lase pe Hristos să se înalțe la ceruri înainte de crucificare, Dumnezeu a așteptat până ce lucrarea de mântuire a Fiului Său a fost desăvârșită (Marcu 14:36). Până la urmă, Hristos a atins un țel minunat.

Ocazional, Dumnezeu amână un răspuns. Zaharia și Elisabeta s-au rugat timp de decenii pentru un fiu, dar Dumnezeu a răspuns abia când ei depășiseră vârsta la care puteau avea copii (Luca 1:13).

Dumnezeu poate să spună și „Nu“.

„Dacă aș fi privit nelegiuirea în inima mea, Domnul nu m-ar fi ascultat“ (Psalmul 66:18).

„Când vă întindeți mâinile, Îmi ascund ochii de la voi; și oricât de mult v-ați ruga, n-ascult: mâinile vă sunt pline de sânge“ (Isaia 1:15).

Scriptura ne spune: „... pentru că noi nu știm ce să cerem așa cum ar trebui...“ (Romani 8:26). Dumnezeu știe ce este cel mai bine pentru noi și asta include uneori un răspuns negativ. Nu fiți descurajați și nu renunțați, dacă Dumnezeu vă refuză dorința. Ocazional, Dumnezeu spune nu și unui creștin ascultător și dedicat, pur și simplu pentru că motivul

rugăciunii sale nu este după voia Sa (vezi 1 Ioan 5:14-15).

Data viitoare când vă rugați pentru o vindecare (sau pentru altceva), vreau să vă încurajez să urmați acești pași biblic delimitați.

Rugăciuni biblice ale credinței

Psalmiștii I-au cerut adesea lui Dumnezeu ajutor, reabilitare și vindecare. Adesea s-au rugat pentru eliberarea din greutățile unei vieți drepte în mijlocul unor oameni nedrepti, din partea cărora răbdau împotrivire și persecuție. Și ei au recunoscut posibilele consecințe directe sau indirecte ale propriilor lor păcate.

Aceste căutări după ajutor sunt umplute cu sinceritate, credință și nădejde. Nu seamănă deloc cu „formulele de rugăciune“ și nici nu pretind ceva de la Dumnezeu. Mult mai mult, ele ilustrează felul de rugăciune pe care ar trebui un copil al lui Dumnezeu să îl reverse în vremuri de necaz înaintea Tatălui său ceresc. Se referă mai mult la reabilitarea spirituală, decât la cea fizică (Ps. 147:3; vezi și Ps. 6:1-5; 31:10-11; 38:4-5,21-22; 41:1-4).

Fragment. Articolul poate fi citit integral în revista ethos 2/2009.

„Dacă ești prins pe apă în mijlocul unei furtuni care vâslește, atunci vâslește către țărm, ca și cum siguranța ta ar depinde de tine și roagă-te tot timpul, ca și când totul ar depinde de Dumnezeu.“

